

Sygn. akt **IC 627/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tadeusz Bulanda	
Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Skolimowska	

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **R. L.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia**

o odszkodowanie

I. oddala powództwo;

II. zasądza od R. L. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciąża powoda kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt IC 627/17

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2017 roku R. L. wniósł przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pozew o zapłatę kwoty 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia za nieprawidłowości, które jego zdaniem wystąpiły w toku postępowania karnego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie V K 50/14. Powód zgłosił zastrzeżenia co do przebiegu postępowania dowodowego w tej sprawie, w szczególności co do sposobu zabezpieczenia i przeprowadzenia dowodu z zapisu płyty DVD z karty nr 53 akt. Stwierdził, że zapadł przeciwko niemu niesłuszny wyrok skazujący, który wyrządził mu krzywdę (pозew – k. 4-5, pisma procesowe powoda – k. 17-18v).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami postępowania. Podniósł, że R. L. został skazany wyrokiem z 13 czerwca 2016 roku w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt V K 50/14 na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok został utrzymany po kontroli odwoławczej przez Sąd II instancji (odpowiedź na pozew – k. 89-90).

Na dalszym etapie postępowania powód podtrzymywał swe stanowisko (pisma procesowe powoda –k. 37-41, 47-48v, 65-69, 72-84v, 154-162, 165-172, 176-177, 180-180v, 185-188v, 198-203, 205-212, 216-221, 226-229, 231-239, 254-258, 261-266, 274-280v, 287-297).

W dniu 9 kwietnia 2018 roku pozwany wniósł o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (protokół z rozprawy – k. 301-302).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt V K 50/14, uznał R. L. za winnego tego, że w dniu 22 września 2013 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B., posługując się uprzednio znalezionym kluczykiem od samochodu A. (...) o nr rej (...) o wartości 120 000 zł przełamał zabezpieczenie w postaci centralnego zamka tego pojazdu, a następnie dokonał jego zaboru w celu przewłaszczenia działając w ten sposób na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk. Sąd na podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 2 kk skazał R. L., a na podstawie art. 279 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 26 stycznia 2017 roku utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego zaskarżony przez obrońcę R. L. i samego R. L. (sygn. akt X Ka 1282/16).

Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 1 czerwca 2017 roku postanowił odmówić przyjęcia wniosku R. L. o wznowienie postępowania, zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2017 roku, sygn. akt X Ka 1282/16, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 czerwca 2016 roku, sygn. akt V K 50/14, jako nie pochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k.

Następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 13 lipca 2017 roku postanowił utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego z 1 czerwca 2017 roku.

W dniu 18 października 2017 roku Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację obrońcy skazanego R. L. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2017 roku, sygn. akt X Ka 1282/16, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 czerwca 2016 roku, sygn. akt V K 50/14 (wyrok Sądu Rejonowego wraz z uzasadnieniem – k. 120-132, protokoły oględzin – k. 116-117v, 118-119, wyrok Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem – k. 133-141, postanowienia Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniami – k. 142-144 i 145-149, postanowienie Sądu Najwyższego – k. 150, kopie protokołów zatrzymania rzeczy – k. 92-111, postanowienie Sądu Okręgowego z uzasadnieniem – k. 151-152).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Powyższa regulacja oznacza, że warunkiem odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa za szkodę i krzywdę wyrządzoną prawomocnym orzeczeniem sądu, jest uzyskanie prejudykatu stwierdzającego wydanie orzeczenia szkodzącego z naruszeniem prawa.

Powód został skazany na karę pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 czerwca 2016 roku. Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 26 stycznia 2017 roku utrzymał to orzeczenie w mocy. Sąd Najwyższy oddalił kasację od wyroku Sądu Okręgowego. Wniosek R. L. o wznowienie postępowania karnego nie został uwzględniony.

Powód nie wykazał zatem, aby wyrok, którym został prawomocnie skazany, został wydany niezgodnie z prawem. Ciężar dowodu, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., że został wydany prejudykat stwierdzający wydanie wyroku skazującego z naruszeniem prawa, spoczywa na powodzie. Obowiązkowi temu powód nie podolał.

Wobec braku prejudykату stwierdzającego, że wyrok skazujący powoda został wydany z naruszeniem prawa, zdekompletowana jest podstawa odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa za krzywdę odczuwaną przez powoda. Z powyższych względów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. mając na uwadze trudną sytuację finansową powoda, która legła również u podstaw częściowego zwolnienia go od kosztów sądowych, oraz trudną sytuację życiową związaną z pozbawieniem powoda wolności. Zasadne jest w tej sytuacji obciążenie powoda kosztami procesu jedynie w symbolicznej kwocie 100 złotych (pkt II wyroku).